

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

И С К А Н Е

от Върховния касационен съд на Република България

На основание чл. 150, ал. 1, вр. чл. 149, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Конституцията на Република България за обявяване на противоконституционност и несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на разпоредбите на чл. 127, ал. 1, предложения предпоследно и последно и на чл. 411а, ал. 1, т. 4 от Наказателно-процесуалния кодекс, приети със Закон за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс, обн. ДВ бр. 63 от 04.08.2017год.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Правим искане Конституционният съд да обяви за противоконституционни разпоредбите на чл. 127, ал. 1, предложения предпоследно и последно и на чл. 411а, ал. 1, т. 4 от Наказателно-процесуалния кодекс, поради следните съображения:

1. С § 87 от ЗИДНПК (обн. ДВ бр. 63/04.08.2017 г.) в чл. 411а, ал. 1 се създава т. 4, с която в подсъдност на специализирания наказателен съд се включват делата за престъпления по:

„член 201 – 205, 212, 212а, 219, 220, 224, 225б, 226, 250, 251, 253 – 253б, 254а, 254б, 256, 282 – 283а, 285, 287 – 289, 294, 295, 299, 301 – 307, 310, 311 и 313 от Наказателния кодекс, извършени от:

а) народни представители;
б) членове на Министерския съвет и заместник-министри;
в) председатели на държавни агенции и държавни комисии, изпълнителни директори на изпълнителните агенции, и техните заместници;

г) управителя на Националния осигурителен институт, управителя на Националната здравноосигурителна каса, изпълнителния директор и

директорите на териториалните дирекции на Националната агенция за приходите;

д) директора на Агенция „Митници“, началници на митници, митнически бюра и пунктове;

е) членовете на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество и Националното бюро за контрол на специалните разузнавателни средства;

ж) областни управители и заместник областни управители;

з) съдии, прокурори и следователи;

и) членове на Висшия съдебен съвет, главния инспектор и инспекторите в Инспектората към Висшия съдебен съвет;

к) кметовете и заместник-кметовете на общини, кметовете и заместник-кметовете на райони и председателите на общински съвети.“

По този начин се разширява подсъдността на Специализирания наказателен съд, като са му възложени наказателните дела, които според мотивите на законопроекта, са за корупция от лица във висшия ешелон на властта – лица с имунитет и висши представители на изпълнителната власт. Считаме, че разпоредбата на чл. 411а, ал. 1, т. 4 от НПК е в противоречие с Конституционните норми, прогласяващи Република България за правова държава – чл. 4, ал. 1 и недопускащи извънредни съдилища – чл. 119, ал. 3.

Конституцията на Република България провъзгласява, че правораздаването се осъществява от ВКС, ВАС, апелативни, окръжни, военни и районни съдилища, като със закон могат да се създават и специализирани съдилища, а извънредни не се допускат. Извънредни съдилища не са допустими в правовите държави, каквато по Конституция е Република България /чл. 4, ал. 1/, защото те се създават за обслужването на определени политически цели в разрез с разбирането за независим съд, който по дефиниция не може да обслужва такива цели.

Специализираният наказателен съд и Апелативният специализиран наказателен съд, както и съответстващите им прокуратури са създадени със Закона за изменение и допълнение на ЗСВ, обн. ДВ, бр. 1/2011 г. Със Закона за изменение и допълнение на НПК, обн. ДВ, бр. 13/2011 г. са приети особените правила, по които се разглеждат делата, подсъдни на тези съдилища. Независимо от различните редакции, които претърпява разпоредбата на чл. 411а от НПК, до настоящия момент законодателят е бил последователен при обективизиране на концепцията си, че изключителната подсъдност на специализираните съдилища обхваща всички престъпления, които могат да бъдат квалифицирани като организирана престъпност. От средата на 2015 г. на този съд са подсъдни и делата за престъпления против републиката по Глава първа от НК. Критерият за определяне на подсъдността на делата, разглеждани от Специализирания наказателен съд, е предметът на делото, а не качеството

на извършителя на престъпление. В този смисъл са и мотивите за неговото създаване. Предметната подсъдност на СпНС е очертана в разпоредбите на чл.411а от НПК. Изчерпателно са изброени престъпленията, които са подсъдни на Специализирания наказателен съд – основно извършени от организирани престъпни групи или по поръчение на такива и в изпълнение на тяхно решение.

Специализацията на този съд съобразно предмета е в унисон с Конституционната разпоредба на чл. 119, ал. 2. Поначало специализираните съдилища разглеждат дела по определена материя, като в страната освен Специализирания наказателен съд, специализирани по материя са и административните съдилища.

Оспореното изменение и допълнение на НПК представлява съществено отстъпление от идеята, че компетентността на специализираните съдилища се определя единствено съобразно предметен критерий, свързан с правната квалификация на деянието. Посочени са няколко категории субекти, чиято длъжност предопределя промяна на подсъдността и разглеждане на делата от специализираните вместо от общите съдилища. Специализацията на съда няма как да бъде обвързана със субекта, тъй като особеното качество на дееца намира отражение в материално правната норма, включително и в санкционната ѝ част, обичайно предвиждаща по-тежка наказателна репресия. Специализацията е свързана с предмета, с материята и не се изисква такава във връзка със субекта.

В атакуваната разпоредба при очертаване на новата компетентност на специализираните съдилища е посочено, че подсъдни на този съд ще бъдат само определени престъпления, извършени от изброените категории лица. Съчетаването на предмета и субекта като критерий за подсъдност на този съд, не може да обоснове „специализация“. Още повече, липсват ясни критерии, по които е очертана новата компетентност на специализираните съдилища. В кръга от делата, подсъдни на тези съдилища са включени както престъпления със субект длъжностно лице, така и такива, за осъществяването на които не е необходимо длъжностно качество и техен автор може да бъде всяко наказателноотговорно лице – такива са тези по чл. 212 – 212а, по чл. 250 – 251 от НК и по чл. 313 от НК. За друга част от тях е характерно, че целта или намерението за набавяне на имотна или всякаква друга облага не е елемент от престъпния състав и в този смисъл те трудно биха могли да бъдат квалифицирани като корупционни – такива са например тези по чл. 219 и чл. 220 от НК.

В Решение № 10/15.11.2011 г. по к.д. № 6/2011 г. Конституционният съд, макар и във връзка с обявената за противоконституционна разпоредба на чл. 411а, ал. 4 от НПК, е посочил, че критерият за определяне на компетентността на специализирания наказателен съд е предметът на делото, а не качеството на извършителя на престъплението, както и че

идеята за създаване на специализирания съд е свързана с това, този съд „да е специализиран по материя, а не по субект.“

Определянето на подсъдността на специализирания съд съобразно субекта на престъпление го характеризира като извънреден съд. Още повече този извод се потвърждава от съчетаването на специалното качество на субекта, като определящо подсъдността на делото, със специална процедура, по която се разглежда делото, установена законодателно за специализирания съд. Една от характерните черти на извънредния съд е той да правораздава по създадени специално за целта правила и такива правила са установени по отношение на СНС, включително и чрез въведената с § 88 от ЗИДНПК разпоредба на чл. 411д, ал. 2 от НПК, предвиждаща по-кратък срок за насрочване на делото в разпоредително заседание.

Според посоченото вече Решение № 10/2011 г. по к.д. №6/2017 г. на Конституционния съд, „особено съществено, за да не бъде определен специализираният наказателен съд като извънреден и да отговаря на изискванията за безпристрастност и независимост, е, на първо място, той да прилага общоустановените правила, които се съдържат в материалните и процесуалните закони, които прилагат общите съдилища, и, на второ място - условията и редът за назначаване на съдиите в него да са същите, прилагани при назначаване на съдиите в цялата съдебна система.“

Именно на тези, посочени от КС критерии, не съответства сега действащият статут на специализирания съд, изводим и от нормите на ЗСВ, въведени със ЗИД ЗСВ, ДВ бр. 90/10.11.2017 г. В чл. 107б от ЗСВ, в редакцията му с посоченото изменение, се предвижда правомощие на председателя на Апелативния специализиран наказателен съд при определени условия (когато съдия от апелативния специализиран наказателен съд е възпрепятстван да изпълнява длъжността си и не може да бъде заместен от друг съдия от същия съд), да командирова, освен съдия от СНС, също така и съдия от друг окръжен или апелативен съд с ранг на съдия във ВКС при съгласие на председателя на съответния окръжен или апелативен съд. Това правомощие на председателя на АСНС е изключително и не е предоставено на никой друг ръководител на орган на съдебна власт. То не е предоставено включително и на председателя на военно-апелативния съд, който също е специализиран съд. Според чл. 100, ал. 1 от ЗСВ, „когато военен съдия е възпрепятстван да изпълнява длъжността си и не може да бъде заместен от друг съдия от същия съд, председателят на военноапелативния съд може да командирова на негово място съдия от друг военен съд.“

Друго отклонение от общоустановените правила, важими за общите съдилища, е предвиждането в чл. 233, ал. 6 от ЗСВ и в чл. 345, ал. 5 от ЗВС (изменения, обнародвани в ДВ бр. 90/10.11.2017 г., в сила от 01.01.2018 г.), според което съдиите, прокурорите, следователите и съдебните служители

в специализираните съдилища и прокуратури получават допълнително възнаграждение в размер, определен по утвърдени от съответната колегия на ВСС правила за индивидуална оценка на резултатите от дейността, но не повече от шест основни месечни възнаграждения годишно. Това законово предвиждане поставя магистратите и служителите от специализираните структури в привилегировано положение по отношение на тези от общите съдилища и специализирания военен съд. В чл. 233, ал. 6, изр. първо е предвидено, че Висшият съдебен съвет определя допълнително възнаграждение на съдия, прокурор или следовател въз основа на степента на натовареност на съответния орган на съдебната власт. С изменението на нормата, в изречение второ се предвижда, че съдиите, прокурорите, следователите и служителите от специализирания съд и съответната прокуратура, получават допълнително в размер, определен по утвърдени от съответната колегия на ВСС правила за индивидуална оценка на резултатите от дейността, но не повече от шест основни месечни възнаграждения годишно. Налице е различно третиране, понеже по отношение на магистратите от общите съдилища и военния съд, определянето на допълнително възнаграждение е предвидено да е въз основа на степента на натовареност на съответния орган на съдебната власт, докато за магистратите от специализираните структури допълнителното възнаграждение е по критерий „индивидуална оценка на резултатите от дейността“. Посоченото очертава съществена разлика – понеже по отношение на общите съдилища допълнителното възнаграждение е свързано с критерия „натовареност“, докато по отношение на специализираните такива – с критерия „резултати от дейността“. Нееднакъв е стандартът при определяне на допълнително възнаграждение на магистратите от общия и военния съд и тези от специализираните структури, понеже по отношение на първата група магистрати ВСС (в пленарния му състав) е компетентният да стори това, без да се изисква да бъдат създавани и спазвани определени правила, докато по отношение на втората група магистрати, компетентна е съответната колегия на ВСС, като е предвидено всяка колегия да състави правила за индивидуална оценка на резултатите от дейността.

Следва да се посочи, че в посоченото вече Решение № 10/2011 г. на КС, е прието, че разпоредбите относно трудовото възнаграждение в специализираните органи, предвидено като по-високо от това в равните по степен общи и специализирани съдилища и прокуратури, не противоречат на Конституцията, „защото не нарушават равенството между съдиите и прокурорите в новосъздадените специализирани структури и тези в останалите общи и специални съдилища и прокуратура“. Преценката в това решение, следователно, е извършена по критерия за равенство, който критерий с обсъжданата разпоредба на ЗСВ очевидно е нарушен, като

разписаното в нормата обосновава извод за облагодетелстване от страна на държавата на определени съдии и прокурори.

Освен това, обвързването на допълнителното възнаграждение на магистратите от специализираните структури с „резултатите от дейността“, не е относим за всички магистрати и създава двоен стандарт.

Следва да се отбележи, че в историята на България най-типичният пример за извънреден съд е така нареченият Народен съд. През 1944 година, правителството на България приема Наредба-закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане България в Световната война срещу Съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея, която е издадена на основание чл. 47 от тогава действаща Конституция. Съгласно чл. 1 от Наредбата-закон, „Учредява се народен съд за съдене извършилите престъпни деяния, предвидени в този закон: а/ министри от правителствата през времето от 01.01.1941 г. до 09.09.1944 г.; б/ народни представители от XXV Обикновено народно събрание и в/ други граждански или военни лица“. Една от характеристиките, поради която Народният съд се счита за извънреден е, че той е създаден за съдене на определена категория лица за извършени от тях престъпления.

Действително към настоящия момент съществуват военни съдилища, които са специализирани по субект, но те разглеждат всички видове престъпления по НК, включително и тези, подсъдни на специализирания съд (чл. 411а, ал. 7 от НПК), когато са извършени от лицата по чл. 369, ал. 1 и ал. 2 от НПК, докато на специализирания съд се възлага разглеждането на дела спрямо определена категория субекти, но само за определен вид престъпления (корупционни престъпления), което излиза въвн от идеята за същността на специализирания съд и го превръща в извънреден.

Разширяването на подсъдността на Специализирания наказателен съд с оспорената разпоредба чрез включване в нея на дела за определени престъпления, извършени от изброените категории лица, е в противоречие с основното начало, закрепено в чл. 6, ал. 2, предл. 1 от Конституцията на РБ, че всички граждани са равни пред закона. Нарушаването на изискването за равенство на гражданите се обосновава от това, че гражданите, обвинени в извършване на едно и също престъпно деяние биха били неравно третирани в зависимост от това, дали делото им се разглежда по общите правила за подсъдност или съобразно особената подсъдност на Специализирания наказателен съд. Така, при обвинение за част от престъпленията, изброени в чл. 411, ал. 1, т. 4 от НПК – например по чл. 201, чл. 212, ал. 1-4, чл. 212а, чл. 226, чл. 285, чл. 287, чл. 288, чл. 289, чл. 294, чл. 295, чл. 299, чл. 310, чл. 331, чл. 313 от НК и др., срещу лица извън описания персонален кръг, делата биха били разглеждани принципно на две инстанции – районен и окръжен съд, без да се достига до касационен контрол. Докато за престъпленията, извършени от лицата, посочени в оспорената разпоредба, производството е триинстанционно и

включва и касационен контрол. Видно е, че при обвинение за едно и също престъпление, лицата, посочени в чл. 411, ал. 1, т. 4 от НПК, имат право на контрол на постановения акт на три инстанции, докато лицата извън определените в оспорената норма имат право да предизвикат контрол на постановения акт само пред една инстанция.

Изложените съображения обосновават извод, че възлагането на Специализирания наказателен съд на разглеждане на дела за определени престъпления, извършени от определени категории субекти, дава на този орган на съдебната власт характеристика на извънреден съд. Извънредни съдилища не се допускат съобразно чл. 119, ал. 3 от Конституцията и функционирането на такъв съд противоречи на принципите на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Оспорената норма е в противоречие и с конституционния принцип на равенство на гражданите пред закона по чл. 6, ал. 2. Разпоредбата, предвиждаща обсъжданата промяна на подсъдността на Специализирания наказателен съд, следователно, следва да бъде приета за противоконституционна.

2. С § 18 от ЗИДНПК (обн. ДВ бр. 63/04.08.2017 г.) в чл. 127 се правят следните изменения и допълнения:

„Досегашният текст става ал. 1 и в нея накрая се поставя запетая и се добавя „ревизионните актове, с които са установени данъчни задължения и задължения за задължителни осигурителни вноски и приложените към тях ревизионни доклади, както и докладите по чл. 19 от Закона за държавната финансова инспекция от извършени финансови инспекции и одитните доклади по чл. 56 от Закона за Сметната палата и приложените към тях документи“.

Чрез оспорената разпоредба ревизионните актове, докладите по чл. 19 от ЗДФИ и одитните доклади по чл. 56 от ЗСП се приравняват на доказателствено средство в наказателния процес. Считаме, че разпоредбата противоречи на чл. 121, ал. 1 от Конституцията, установяваща конституционно изискване съдилищата да осигуряват равенство и условия за състезателност на страните в съдебния процес, както и не е в унисон с разпоредбата на чл. 6 от ЕКПЧ за правото на справедлив процес, по отношение на изискванията за състезателност и равенство на средствата.

Конституционната норма на чл. 121, ал. 1 задължава съдилищата да осигуряват равенство и условия за състезателност на страните в съдебния процес. Това изискване е непосредствено свързано с конкретния процесуален законов регламент, създаден за разглеждане на спорове пред съд и предпоставя неговото съблюдаване. По отношение на наказателното производство, принципните конституционни норми намират отражение в прогласените в НПК основни принципи (Част Първа, Глава Втора), които са конкретно доразвити в процесуалните норми, включително и тези, установяващи правилата на доказването в процеса (Част Втора, Глава

Единадесета). Съобразно нормата на чл. 105, ал. 2 от НПК, не се допускат доказателствени средства, които не са събрани или изготвени при условията и по реда, предвидени в този кодекс. С оспореното допълнение на разпоредбата на чл. 127, ал. 1 от НПК ревизионните актове, с които са установени данъчни задължения и задължения за задължителни осигурителни вноски и приложенияте към тях ревизионни доклади, както и докладите по чл. 19 от Закона за държавната финансова инспекция от извършени финансови инспекции и одитните доклади по чл. 56 от Закона за Сметната палата, а също и приложенияте към тях документи, са приравнени на писмените доказателствени средства. Приравняването на изброените документи на писмени доказателствени средства е в конфликт с изискването на чл. 121, ал. 1 от Конституцията, доразвито в чл. 105, ал. 2 от НПК.

Съобразно възприетото в доктрината, „доказателствените средства са процесуално-технически способности за установяване (възпроизвеждане) в процеса на фактите, които могат да служат като доказателства“¹. Съществена характеристика на доказателственото средство, е че то въвежда в наказателния процес доказателства – факти от обективната действителност. Ако даден документ не установява, не закрепва доказателства, то той не може да служи като доказателствено средство в наказателното производство.

Съобразно разпоредбата на чл. 127, ал. 1 от НПК, писмените доказателствени средства са две групи – такива, изготвени в хода и за нуждите на процеса и такива, изготвени извън и независимо от висящия наказателен процес². Документите, отнасящи се към първата група – протоколи от извършени действия по разследването и съдебни следствени действия, имат официална удостоверителна сила, съобразно чл. 131 от НПК. Документите, отнасящи се към втората група, не се ползват с посоченото доказателствено значение, затова, ако те съдържат относими към предмета на доказване факти, последните подлежат на установяване в всички допустими по НПК способности.

Изброените в оспорената норма писмени документи са приравнени от законодателя на писмени доказателствени средства, имащи официална удостоверителна сила, като това е видно от новата разпоредба на ал. 2 на чл. 127 от НПК, въведена със ЗИДНПК (обн. ДВ бр. 63/04.08.2017 г.), според която „обвинението и присъдата не могат да се основават само на данните от ревизионните актове, докладите по чл. 19 от Закона за държавната финансова инспекция, одитните доклади по чл. 56 от Закона за Сметната палата, докладите относно разследванията на Европейската служба за борба с измамите и приложенияте към тях документи“.

¹ Акад. Павлов, Ст. , „Наказателен процес на НРБ“, изд. „Наука и изкуство“, 1979г., стр. 372

² Проф. Чинова, М., „Досъдебното производство по НПК“, изд. „Сиела“, 2013г., стр.547

Въвеждането на това ограничение по отношение на доказването недвусмислено обосновава извод, че цитираните документи са включени в категорията писмени доказателствени средства с официална удостоверителна сила.

Посочените писмени документи не съставляват процесуално-технически способ за установяване на интересуващите процеса факти, понеже не съдържат доказателства – факти от обективната действителност, нито са събрани и изготвени по реда, предвиден в НПК. На практика в наказателния процес се въвежда доказателствен материал (факти), който не е събран чрез предвидените в процесуалния закон способи, а е събран и проверен от други държавни органи по друг процесуален ред – ДОПК, АПК или специален закон. Така, съгласно установеното в ЗДФИ, за резултатите от финансовата инспекция се изготвя доклад, който е официален документ, съставен от държавен орган в правно регламентирано производство. Докладът по чл. 17 от ЗДФИ, съобразно законовата норма, съдържа направените констатации, подкрепени с доказателства. Следователно, не може да се възприеме, че писменият документ по чл. 19, вр. чл. 17 от ЗДФИ, възпроизвежда факти от обективната действителност (които са доказателства в процеса), защото той съдържа фактически констатации, съставляващи логически изводи на съответния държавен орган въз основа на анализа на събраните от него материали, а не удостоверява факти от обективната действителност.

Аналогични характеристики имат докладите по чл. 56 от ЗСП, които са определени като „доклади със становища по отчети за изпълнение на бюджети“. Касае се за оценка на съответния държавен орган по отношение на отчет за изпълнение на бюджет, а не за удостоверяване на обстоятелства от обективната действителност.

Двете посочени по-горе категории документи, съобразно правилата в специалните закони, в които са регламентирани, имат сезираща функция – следва да бъдат изпратени на прокуратурата, което сочи, че те не се възприемат като документи, установяващи факти.

Ревизионният акт представлява индивидуален административен акт, издаван от компетентния орган по приходите, с който се признава вече съществуващо право на държавата да получи едно данъчно вземане или правото на данъчния субект да прихване или възстанови суми, като предназначението му е да направи задължението или правото на конкретния длъжник ликвидно и изискуемо. Не следва да остане извън вниманието обстоятелството, че производството по издаване на ревизионни актове, с които се установяват данъчни задължения и задължения за задължителни осигурителни вноски, е особено производство, което няма никакви допирни точки с правилата на наказателния процес. В това производство се прилагат презумпции при доказването. Тези актове подлежат на последващ съдебен контрол.

Посочените особености подчертават невъзможността писмените документи, финализиращи производството, да се използват като доказателствени средства в наказателния процес.

Оспорената разпоредба е в конфликт и с чл. 6 от ЕКПЧ, установяваща правото на справедлив процес, в аспектите на изискването за състезателност и за равенство на средствата. Изискването за „състезателно производство“ по чл. 6 се проявява в това, всяка страна да има възможност да се запознае и да коментира в процеса представените от другата страна становища и доказателства. „Равенството на средствата“ пък изисква на всяка страна да бъдат предоставени разумни възможности да представи позицията си при условия, които не я поставят в съществено по-неблагоприятно положение от другата страна. С оспорената разпоредба, на доказателствен материал, събран по ред извън НПК и от орган различен от ръководно-решаващия в наказателния процес, се придава същото значение като на доказателства, събрани по реда и със способите, предвидени в НПК. Докато в наказателния процес при събиране и проверка на доказателствата се изисква съблюдаване на принципите на състезателност и равенство на средствата, при доказателствата, събрани по друг процесуален ред, процедурата не може да се разгледа като такава, обезпечаваща възможност лицето да участва при събирането на доказателствата, да се запознава с материалите и да представя при същите условия доказателства. Тези принципни изисквания са относими към съдебното производство и биха били реализирани в случай на съдебен контрол върху актовете на администрацията, на които с оспорената разпоредба е придадена сила на писмени доказателствени средства. Следователно, недопустимо е приравняването на изброените в оспорената норма писмени документи на писмени доказателствени средства, понеже доказателствата, установявани с тях, не се събрани и проверени в състезателна процедура, с обезпечаване на равенство на средствата.

Изложените съображения обосновават извод, че приравняването на ревизионните актове, докладите по чл. 19 от ЗДФИ и одитните доклади по чл. 56 от ЗСП на доказателствено средство в наказателния процес е в противоречие с нормата на чл. 121, ал. 1 от Конституцията, както и не е в унисон с разпоредбата на чл. 6 от ЕКПЧ за правото на справедлив процес.

Предвид изложеното и на основание чл. 150, ал. 1, вр. чл. 149, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Конституцията на Република България внасяме настоящето искане за обявяване на противоконституционност и несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на разпоредбите на чл. 127, ал. 1, предложения предпоследно и последно и на чл. 411а, ал. 1, т. 4 от Наказателно-процесуалния кодекс, приети със Закон за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс, обн. ДВ, бр. 63 от 04.08.2017 год.

Предлагаме да определите като заинтересовани страни по делото: Народно събрание, Министерски съвет, Министерство на правосъдието, Висш съдебен съвет, Върховна касационна прокуратура, Висш адвокатски съвет.

На основание чл. 18, ал. 5 от ПОДКС прилагаме преписи от искането за предложените заинтересовани институции.

Предложението за сезиране на Конституционния съд на Република България с искане за обявяване на противоконституционност и несъответствие с международните договори, по които Република България е страна, на разпоредбите на чл. 127, ал. 1, предложения предпоследно и последно и на чл. 411а, ал. 1, т. 4 от Наказателно-процесуалния кодекс, приети със Закон за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс, обн. ДВ бр. 63 от 04.08.2017 г. е обсъдено на Пленум на Върховния касационен съд, проведен на 27.10.2017 г., като е прието със **79 гласа „за“, 1 глас „против“**, въздържали се няма.

**ЛОЗАН ПАНОВ –
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД**